

ZO BOVEN, ZO BENEDEN

Voor meer informatie over de auteur en haar activiteiten:
www.moniquevanderklooster.nl

CIP-GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Van der Klooster, Monique
Zo boven zo beneden
Uitgave van: Monique van der Klooster, 2006

ISBN-13: 978-90-8759-733-7
NUR: 720 (esoterie algemeen)
© 2006 berust bij Monique van der Klooster

Derde druk: december 2017

Schilderijen in het boek zijn van de hand van Monique van der Klooster

Omslagomwerp en fotografie:
www.marjovandenboomen.com

Drukwerk: U2pi BV, Den Haag (JouwBoek.nl)

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/ of openbaar gemaakt worden op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Deze uitgave is met de grootst mogelijke zorgvuldigheid samengesteld. De uitgever stelt zich echter niet aansprakelijk voor eventuele schade als gevolg van eventuele onjuistheden en/of onvolledigheden.

**ZO BOVEN
ZO BENEDEN**

MONIQUE VAN DER KLOOSTER

Voor Monique

Nederig en dienend?

Vaak zijn jouw talenten - zoals helderziend zijn, voorspellende dromen en helende krachten hebben - voor jou een straf, zelfs een foltering. Maar voor anderen, die er baat bij hebben, zijn ze een zegen; zoals ze zeggen, een zegen van boven. Ze vergeten echter de nederigheid waarmee jij dit doet en de eenzaamheid die jij vaak, soms te vaak meemaakt. Want als zij weer lachen, zijn bij ons de tranen nog niet gedroogd, laat staan vergeten.

*paranormaal genezer/paragnost,
André Grootte*

INHOUD

Hoofdstuk 1	Het begon met	11
1.1	Hoe is het allemaal zo gekomen	12
Hoofdstuk 2	Het begin	15
2.1	Nét 14 jaar oud	16
2.2	Mijn Visioen	17
2.3	Nieuwetijds-kinderen	21
2.4	Chris	22
2.5	Eigen ervaring hierin	25
Hoofdstuk 3	Onze Mechelse herder	27
3.1	Meer contact met dieren	31
3.2	Magisch contact met dieren	33
3.3	Agressie	34
3.4	Natsu	37
Hoofdstuk 4	Mijn opa, 'Pa'	40
4.1	In de sluimertijd	42
4.2	De volgende dag	45
4.3	De dagen erna	46
4.4	Bijna een jaar later na het visioen van Pa	47
4.5	Op visite	48
Hoofdstuk 5	Splitsing in mijzelf	51
5.1	Verhuisd naar Geldrop	52
5.2	Visioen	54
5.3	Een tante	56
5.4	Mijn gedachten	58
5.5	Het begin van het geloof in mijzelf	59
5.6	De hanger	60
Hoofdstuk 6	Gewoon doen is moeilijk	64
6.1	Mijn magische gevoel volgend	66
6.2	Mijn jeugdliefdes	70
Hoofdstuk 7	Au pair op Ibiza	72
7.1	Het veulen	74
7.2	De volgende stap	78
7.3	Uren van geduld	79

Hoofdstuk 8	Weer thuis, de grote liefde	85
8.1	Werk verandering	87
8.2	Jan ontdekt mijn spirituele ik	88
8.3	Hij kon er niet meer omheen	89
Hoofdstuk 9	Spiritueel gezien	91
9.1	De betekenis van synchroniciteit	93
9.2	Ik ben	93
9.3	Een mus	96
9.4	Symbolisch	97
9.5	De synchroniciteit in mijn leven	98
Hoofdstuk 10	het leven gaat door	101
10.1	Kindje op komst	103
10.2	Toch niet zo makkelijk	106
10.3	Wéten	107
10.4	Telepathie	110
Hoofdstuk 11	Nadere kennismaking met Trudie	113
11.1	Jezelf weerspiegeld zien in de ziel van de ander	113
11.2	De kennismaking	114
Hoofdstuk 12	Wéér een nieuw begin	119
12.1	Verwaterd	120
12.2	De verandering in een notedop	120
Hoofdstuk 13	Ik werd ziek	122
13.1	De verandering	123
13.2	Ik ontdek de heks in mijzelf	124
Hoofdstuk 14	De hernieuwde intense ontmoeting	128
14.1	De pijn	129
14.2	Liever niet	130
14.3	De tranen	131
14.4	Wat is de waarheid en wat is een droom	136
14.5	Het échte verhaal	139
14.6	De volgende dag	142
14.7	Verklaring van de angst	144
Hoofdstuk 15	Hulp voor mijzelf	146
15.1	De tijd draait door	149
15.2	Ontslag, de vrijheid	150
15.3	Paranormaal weten in mijn werk	151

Hoofdstuk 16	Ma, foto maken	155
	16.1 Telepathie en de dood	157
Hoofdstuk 17	Op onderzoek uit voor mezelf	162
	17.1 De runen uit de kast gehaald	163
	17.2 De spirits zijn slim	164
	17.3 Het werken met....!	167
	17.4 Hoe nu verder?	175
Hoofdstuk 18	Ma komt spoken, twee jaar later	178
	18.1 De avond bij Sonja thuis	181
	18.2 Hoe het doorwerkte in onszelf	184
Hoofdstuk 19	Nog maar eens een paranormaalbeurs bezoek	186
	19.1 De zichtbare dood	187
	19.2 Het echte werk dichterbij	189
	19.3 Een bekende Nederlander	191
Hoofdstuk 20	Via een omweg toch op mijn pad	195
	20.1 Een verschijning gezien	198
	20.2 Een foto gelezen	198
	20.3 Meevoelen	199
	20.4 Wat ik geleerd heb op de beurzen	200
	20.5 Toekomst voorspellen	204
	20.6 De voorspelde zoon	206
	20.7 De verkering	207
	20.8 Een babywens	208
Hoofdstuk 21	Frank en aura's zien	211
Hoofdstuk 22	Het organiseren van spirituele avonden	214
	22.1 De energiebal	215
	22.2 Reïncarnatie	216
	22.3 De avond zelf	217
	22.4 Een medium en een moeder	219
	22.5 Spirituele avonden als werk	220
Hoofdstuk 23	Ontmoeting met Wolf	222
Hoofdstuk 24	Van groepsavonden naar cursusavonden	227
	24.1 De Runen	227
	24.2 Rituelen	229

Hoofdstuk 25	Weer iets nieuws, 'schilderen'	231
25.1	De Arimaan	235
Hoofdstuk 26	Wat doe ik allemaal	236
26.1	Vrouwtje Struik	238
26.2	De 'de Jagers'	241
26.3	Door de gids gestuurd, overledenen in kleur	242
Hoofdstuk 27	Reiki komt naar je toe	248
27.1	Mijn eerste inwijding gegeven, Jan	251
27.2	Reiki nu	253
27.3	Wat zijn chakra's	255
27.4	De verlichte persoon	263
27.5	Met zijn allen gidsen of engelen gezien	265
Hoofdstuk 28	De fiets...	268
28.1	Een vogel-ballon gezien	269
28.2	Aura zien is handig	271
Hoofdstuk 29	Ingewijd door lichtbollen	273
29.1	Inwijding doorgeven	276
Hoofdstuk 30	Groene mannetjes	279
30.1	Aliens in Den Haag	279
30.2	Auke	283
30.3	De sessie	284
30.4	Mieke	285
Hoofdstuk 31	Een entiteit vraagt aandacht	288
31.1	Weer thuis	292
31.2	Het indiaantje	294
31.3	Spookhuis	296
31.4	Een vreemd huis	300
Hoofdstuk 32	Een nieuw thuis, met hulp van boven	304
Hoofdstuk 33	Drakenmagie	307
33.1	Nieuwe vrienden	309
33.2	Een roeping	312
33.3	'De Pipe-carrier' aan het werk	315
33.4	Toeval	319

Hoofdstuk 34	Naar Amerika	322
34.1	Een reis in een reis	323
34.2	Het magische moment, de heilige Pipe-carrier	327
34.3	Nog even voor ik naar Nederland terug ga	330
34.4	Weer thuis	332
Hoofdstuk 35	Bang van mij	334
35.1	Besluit te gaan studeren	339
35.2	Studie kiezen is niet makkelijk	339
35.3	Parapsychologie	340
35.4	Een HBO opleiding	342
35.5	Leertherapie	346
Hoofdstuk 36	De donkere diepte	350
36.1	Ik aan de andere zijde	352
36.2	De vlinder	356
36.3	Begrip voor de ziel Stefano en zijn les	357
Hoofdstuk 37	Gevecht met ‘de dood’	359
37.1	De sessie	360
Hoofdstuk 38	Magische sessies in de klas	364
38.1	Respecteren	365
38.2	Onze ziel vindt de oplossing	368
38.3	De vogelmoeder	370
Hoofdstuk 39	Reïncarnatie	372
39.1	Geest los van lichaam	375
Hoofdstuk 40	Meer bestaande werkelijkheden tegelijk	377
40.1	Drie werelden	378
40.2	Grenzeloos	380
40.3	Samen zijn is complex	383
Hoofdstuk 41	Het verschijnsel van de synchroniciteit en ik	385
41.1	Weet wat je wenst	388
41.2	In het zand, ‘de dood’	390
Hoofdstuk 42	Hoe de wereld ons spiegelt	393

Hoofdstuk 43	Egypte, een nieuw avontuur	396
43.1	Droom of werkelijkheid?	397
43.2	Zestien maart, twee dagen later	400
43.3	Achttien maart	402
43.4	Twijfel	404
43.5	We gaan op reis! 23 maart 2003	405
43.6	Tempel van Isis	410
43.7	Ontmoeting met Isis en Horus	415
43.8	Horus niet voor mi	415
43.9	Sehkmets geeft	417
Hoofdstuk 44	De studie neemt weer een aanvang	421
44.1	Het examenjaar, een persoonlijke scriptie	422
44.2	Carl Gustaaf Jung	422
Hoofdstuk 45	Tijd, wat is dat?	425
45.1	Bollen van tijd	426
45.2	Filosofen	427
45.3	Een suikerklontje	428
45.4	Tijd voor mezelf	430
45.5	Een mooi staaltje van de tijd	432
Hoofdstuk 46	De verbinding 'zo boven - zo beneden'	434
46.1	Verdwalen in het hier en nu	437
46.2	Omgaan met psyche en ziekten	439
46.3	Deelzielen en tweelingzielen	442
46.4	Van dichtbij meegemaakt	444
46.5	Een frappante ontmoeting met een tweelingziel	445
46.6	De zigeuner	446
Hoofdstuk 47	Van meisje, paragnost naar erkende therapeut	450
47.1	Erkend en dan?	451
Hoofdstuk 48	Zomer (verrassing)	453
48.1	De ontknoping	455

1

HET BEGON MET...

... de vraag: 'Hoe is het toch zo gekomen dat paragnoste je beroep is geworden en hoe wéét je dat je paranormaal bent?' Wat ervaar je dan anders dan een ander? De wereld is toch gewoon de wereld? Nu, door al die vreemde ervaringen die ik zelf ook niet normaal vind, (para normaal betekent letterlijk 'buiten het normale om') wilde ik graag mijn verhaal op papier kwijt. Om dit te kunnen delen met iedereen die het weten wil. Mijn geestelijke avonturen, zoals ik ze zelf soms noem, zijn zo talrijk, dat ik ze allemaal tegelijk zou willen vertellen, wat natuurlijk nooit kan. Ik weet dan ook gewoon niet waar te beginnen.

Paragnoste was nog geen honderd jaar geleden een stiekem beroep, omdat het je, als je ervoor uitkwam, buiten de maatschappij zette. Het werd gezien als heksenwerken je liep de kans dan verdronken of verbrand te worden. In ieder geval afgewezen of voor gek verklaard. Bij velen zit deze angst nog in het diepere weten. Een soort aangeboren angst die maakt dat deze gaven en talenten verborgen blijven. Dat is de reden dat ik ook zo lang gewacht heb met het naar buiten komen als paragnoste. Dat is nog steeds de reden dat vele mensen er anno 2005 het liefst ook nog niks mee te maken willen hebben, en voor zichzelf niet willen weten dat ze bepaalde gaven of talenten bezitten. Ik voor mij heb mijn angsten om er mijn beroep van te maken overwonnen toen ik 36 jaar geworden was.

We zitten nu, terwijl ik dit boek schrijf, in het jaar 2005. Ik ben voorzichtig begonnen als paragnoste in 1995. Ik begon mijn praktijk aan huis in de huiskamer van onze woning, waar het al snel te druk werd. In 1996 zijn we, om deze praktijk vorm te kunnen geven, verhuisd naar een mooie drive-in woning, waar mijn man

de hele benedenverdieping omgetoverd heeft in een praktijkruimte. Daar kan ik gesprekken voeren van persoon tot persoon en tevens cursussen in groepsverband geven.

Daar geef ik de ene keer een spiritueel consult met o.a. foto's van overledenen lezen, aura tekenen, tarot leggen en gewoon helderziende waarnemingen vertellen. En een andere keer werk ik als therapeute met een uitgestippeld behandelplan om de mensen zelf bewust te laten worden van hun eigen kunnen en ze te leren dat ze weer gelukkig durven en mogen zijn.

In de avonduren kan ik 14 stoelen te voorschijn toveren (vanachter een gordijntje). Deze stoelen zet ik dan 's avonds in een kring in diezelfde praktijkruimte met in het midden bloemen, een kaarsje voor het sfeerlicht dat er op zo'n avond toch bij hoort. Ook één van de spellen met de inzichtelijke orakelkaartjes ontbreekt nooit, dat hoort erbij om de avond te openen voor al diegenen die er zitten. Na het openen van deze avonden geef ik dan les aan de groepen. Die bestaan uit geïnteresseerden in alles wat ik weet en geleerd heb over het paranormale en tevens wat ik op zo'n avond middels inspiratie verkrijg. Enkele onderwerpen waar ik les in geef zijn: de diepere betekenis van de Crowley-tarot, hoe om te gaan met het contact vanuit gene zijde en hoe dit te ontwikkelen, wat zijn gidsen en engelen, automatisch schrift en spiritueel tekenen. En nog veel meer van dit soort onderwerpen komt aan bod.

1.1 HOE IS HET ALLEMAAL ZO GEKOMEN?

Deze vraag kwam zo vaak en dan antwoordde ik: 'daar kan ik een boek over schrijven'. Nu werd regelmatig gezegd: 'doe dat dan eens'. Dus begon ik op een dag voorzichtig aan mijn verhaal. Later werd mij door een auteur en paragnost verteld dat het best een goed boek zou kunnen worden en dat ik het zeker moest schrijven, zodat de mensen die deze dingen ook overkomen, weten dat ze niet de enigen zijn. Dat is een van de belangrijkste redenen dat ik dit boek ben gaan schrijven. Want ik ben het werken met het paranormale pas als beroep gaan uitoefenen na heel wat omzwervingen in paranormale, spirituele gebeurtenissen die mij overkwamen. Er komen nu in mijn hoofd allerlei verhalen boven vanuit mijn herinnering. Verhalen van paranormale gebeurtenissen, die ik meegemaakt heb en verhalen van wat de mensen mij verteld hebben.

Ik heb gemerkt dat het de mensen goed doet als ze alleen al kunnen praten over hun paranormale ervaringen, in een ruimte waar iedereen er open voor staat. Net zoals het mij heel goed doet om gewoon openlijk te praten over wat ik meegemaakt heb. Het doet mij vooral goed dat ik nu mijn gaven in de praktijk kan brengen. Gaven waarvoor ik blijkbaar in de wieg gelegd ben.

Het doet mij goed om te helpen de weg vrij te maken voor de mensen, zodat ze dan ontdekken dat ze op spiritueel gebied meer in hun mars hebben dan ze vaak zelf denken. Deze weg is vaak voor velen om de één of andere reden geblokkeerd geraakt in het leven. Dit doordat de meeste mensen zich nog niet bewust zijn van

de mogelijkheden die ze hebben om zelf het geluk, dat het je kan brengen, te ervaren. In mijn werk voel ik mij zeer gelukkig en voel de warmte van binnenuit stromen naar al die mensen die mijn pad kruisen. Ik heb het gevoel dat ik, nu ik dit werk doe, pas écht gelukkig ben geworden.

Stel je voor dat je net als ik al heel veel verschillende baantjes hebt gehad, veertien om precies te zijn, en daarbij jezelf steeds niet op je plek voelt. En als je er dan aan denkt om dat werk, dat je eigenlijk niet leuk vindt, te moeten doen tot je 65ste verjaardag, krijg je het toch benauwd? Sommigen worden er, net als ik toen, zelfs ziek van. Nu kreeg ik het niet altijd alleen op geestelijk gebied benauwd, maar lichamelijk kreeg ik ook allerlei klachten die mij op onbewust niveau toch weer uit dat beroep waar ik blijkbaar niet voor in de wieg gelegd was, haalden. Nét zolang totdat ik langzaam maar zeker gestuurd was naar mijn plaatsje waar ik niet meer ziek werd, en waar ik nu eindelijk op mijn goede pad zat. Natuurlijk heb ik nog wel eens kwaaltjes, maar ongelofelijk, ik heb met zware bloedarmoede mezelf uitstekend gevoeld terwijl ik werkte. Ik had zelfs een hb-gehalte van 3.2 en liep gewoon rond. Beetje duizelig af en toe, maar lekker in mijn vel en energie voor tien. Terwijl ik van te voren in allerlei baantjes met een veel hoger hb-gehalte mezelf slapper voelde en op tijd moest rusten. Mijn lijf stuurde mij uiteindelijk de goede kant op. Ja, ik noem het ‘gestuurd’, want er is een aantal beroepen geweest waar ik het best tot mijn 65ste jaar uitgehouden zou hebben, maar waar ik, door ziek te worden weg moest of, omdat het bedrijf failliet ging. Enkele van die baantjes zal ik benoemen: onder andere dat van visboer, waar ik de inkoop en verkoop onder mijn hoede had gekregen of dat van kindermeisje in Spanje, waar ik in dat gezin lekker verwend werd en een paard getemd heb, wat een avontuur op zich was. Ook heb ik verschillende keren als verkoopster in een winkel gewerkt. Steeds was er wel iets dat mij van mijn bedachte plannen voor de toekomst, die ik genoeg had, afhield. Om toch uiteindelijk op dit pad terecht te komen. Ik bewandel dit nu met veel verwondering en plezier.

Het paranormale en spirituele is voor mij een bestaande en een levende energie geworden die op de een of andere manier een sturend karakter heeft. Sturend in je gevoel en sturend in de gebeurtenissen om je heen en in de manier waarop jij ze kan ervaren, zien en begrijpen.

Het paranormale begon zich bij mij te manifesteren toen ik nog maar een meisje van veertien jaar oud was en wij verhuisd waren van Rotterdam in Nederland naar Balen in België.

Hierna heeft het nog tweeëntwintig jaar en vele spirituele en paranormale ervaringen geduurd voordat ik mijzelf durfde te tonen en voor mezelf te erkennen dat dit ook écht bij mij hoorde, en dat ik echt een spiritueel persoon was. Dat het paranormale voor mij een beroep in kon houden als paragnoste, ervaar ik als een wonder op zich. Het is fijn echt mensen te helpen of te begeleiden op deze, voor velen vreemde manier.

Dit boek gaat over spirituele ervaringen en de vele vragen die na zo’n ervaring in mij opkwamen. Het zijn diezelfde vragen die nog steeds opdoemen. Ook de

verhalen van anderen over hun spirituele ervaringen worden in dit boek besproken. Ik wil jullie meenemen op mijn reis vol wonderlijke gebeurtenissen die mij op dit pad gestuurd, maar vooral geholpen hebben mij gezond en gelukkig te voelen. Waarmee ik nu ook anderen mag helpen. Wat niet wil zeggen dat iedereen maar paragnost moet worden. Je kunt als bakker net zo goed niet lekker in je vel zitten en liever kleermaker worden. Durf de kans te pakken als je hem ziet, want het leven gaat al zo snel.

Ik voel mij nu eindelijk als een kind zo blij dat ik dit boek durf te schrijven. De ervaringen zijn zo wonderlijk dat ik ze zelf niet zou geloven als ik dit alles niet meegemaakt had. Voor mij is het gelukkig zo, dat er iedere keer wel andere personen bij betrokken waren, zodat ik steeds getuigen had voor mijzelf en voor de mensen om mij heen aan wie ik mijn verhaal kwijt wilde.

Wanneer ik mensen uit mijn omgeving vertelde over mijn ervaringen, dan wist ik nu zelf ook dat ik het niet gedroomd had. Ik denk dat eenieder van jullie vast wel eens een ervaring gehad heeft die zo toevallig was, dat je dacht: 'als ik dit vertel, gelooft niemand mij.'

Denk eens even terug in je leven aan dit voorval, al is het alleen maar om even het gevoel te krijgen dat je erbij ervaart. Het kan zijn dat je beschermengel aanwezig was op een cruciaal moment, of dat nét die baan op je pad kwam die je op dat moment wilde, of dat de telefoon ging en het was diegene die je allang niet meer gesproken had en die je net zelf wilde bellen. Of als je merkt dat wat je gedroomd hebt later allemaal uitkomt. Of dat er iemand uit de familie overleden is en even op bezoek komt in je dromen. Als je terug denkt, kom je vast wel van die magische momenten tegen. Over dié ervaringen en het contact met het leven van die energie achter de sluier, de synchroniciteit, gaat dit boek.

HET BEGIN

Ik merk, nu ik hier met mijn laptop voor mij zit en de koekjes en een kop thee bij de hand heb, dat ik het moeilijk vind om gewoon te beginnen met dit boek te schrijven.

De magie van het leven en de meerdere dimensies spoken door mijn hoofd, wáár te beginnen? Het is, net zoals ik aan het begin van het boek al vertelde, dat ik zóveel tegelijk wil vertellen. Er schiet mij van alles door het hoofd van de achter mij liggende jaren.

Ik voel dat ik vast een béétje kwijt wil van alles tegelijk en schrijf gewoon wat mijn hart mij nu ingeeft. Er zijn een paar ongelooflijke dingen gebeurd die ik zeker uitgebreider zal vertellen, maar waarvan de spirits mij nu in de nek hijgen en het mij zeker willen laten opschrijven. Ze zullen even geduld moeten hebben voordat hun verhaal en mijn hele verhaal verteld wordt. Ik schrijf hun en mijn verhaal, want ik geloof nooit dat ik zonder hulp van de spirits, engelen en de synchroniciteit als levend verschijnsel, zou staan waar ik nu sta. Aan het begin van mijn boek!

Ik ga jullie vertellen van die keer dat ik onverwachts naar Amerika ging en daar helemaal overdonderd werd door een mooie ervaring met een indiaanse vrouw in een supermarkt, en een rituele inwijding. Ook van de ontmoeting met mijn totemdier als eerste van de gidsen die zichzelf bekend maakte: 'Wolf'. De ervaringen en de bijbehorende gevoelens van de vele voorspellende visioenen die ik gehad heb en die later bleken uit te komen. Het ervaren van wéten dat er iemand gaat sterven en hoe ik daar nu mee om ga. En zeer zeker ook van mijn symbiose met een vroegere vriendin uit mijn dorp. De tweelingziel in heftige ervaringen die met de dood van een kindje te maken hadden. Zéér toevallige ontmoetingen, mijn schilderwerkjes,

uittredingen en nog veel meer. Ook vertel ik in dit boek dat ik later ben gaan studeren om een goede therapeut te worden, want alles weten en er niks gericht mee te kunnen doen vond ik te weinig.

Ik zal proberen bij het begin te beginnen en een beetje mijn leeftijd als volgorde van het verhaal en van mijn bewustwordingsproces aanhouden.

Hoe word je paragnoste?

2.1 NÉT 14 JAAR OUD

Ik woonde sinds een paar maanden met mijn ouders en mijn twee jongere zusjes en een broertje op een klein boerderijtje met een aangebouwd cafeetje in België. Het leek al magisch dat we daar zijn komen wonen. Wie wil er als veertienjarig dromerig kind nu niet op een boerderijtje wonen met allemaal dieren? Oké, ik kan me voorstellen dat er mensen zijn die dat niet willen, maar dat weet ik nú, nu ik wat ouder ben. Als kind geloof je dat jouw wereld de wereld van iedereen is. Ik was daar de prinses van mijn eigen wereldje.

Het cafeetje, genaamd 'het Fluitje', is niet zo groot en bestaat uit een bar met krukken ervoor en ruimte voor een stuk of zeven tafeltjes om het biljart heen. Er staat een dopenbiljart, dat is zo'n biljart waar er aan het begin en het eind van het biljart een gat zit waar de vijf ballen, die je krijgt als het spel begint, precies doorheen moeten om te winnen. Maar om deze in het gat van de overbuurman te krijgen moet je om het midden heen spelen, waar vijf grote doppen staan, en naast de gaten staat aan iedere kant ook nog eens een dop, waar je dan precies tussendoor moet mikken. Het is een leuk spel wat ik graag doe, verstand op nul, niet denken en alleen maar mikken en leren biljarten. In de zaak was ook nog een ruimte aan de zijkant van de bar, daar stonden een flipperkast en een tafelvoetbalspel. Wat wil je nog meer als veertien jarig meisje om te wonen? Dat zal ik je vertellen, het mooiste volgt nu.

De woning zelf, met de stallen en het stukje land erachter was al een sprookjesplaats. Er was in mijn kinderoogen een immens grote keuken waar ik veel tijd in doorbracht en een hele grote zolder. Naast het huis was er ook nog ruimte genoeg voor een heleboel dieren die we dan ook hielden in de bijbehorende stallen. Dit alles geeft zo'n idyllisch wereldje weer voor mij, ik voel mij daar helemaal tot leven komen. Eindelijk leven en niet meer naar school, wie kan dat met veertien jaar? Dat is al een sprookje op zich, toch?

Oorspronkelijk komen we uit Rotterdam, daar woont dan ook nog de hele familie, zoals opa, oma en tantes en neven en nichten. Ik kom graag bij sommige familieleden, maar sinds we in België woonden had ik niet het gevoel dat ik ze miste. We gingen ook regelmatig nog op bezoek of ze kwamen bij ons over de vloer.

Ik voelde mij hier thuis.

Het café was gepacht door mijn ouders, en ik hielp mee in het huishouden. Wat ook inhield dat ik meehielp met het verzorgen van de dieren, en op mijn zusjes en broertje passen. Ook 's morgens vroeg meehelpen met het ontbijt, en met aankleden wanneer ze naar school gaan. Daar, in die rol, voelde ik mij nuttig en blij. De reden dat ik niet zelf naar school toe ging is, omdat het mij niet lukte mijn concentratie vast te houden, en vanaf het begin van mijn schooltijd steeds het gevoel had dat ik overal buiten stond. Vooral in Rotterdam was dit erg, daar gingen de meiden van 13 à 14 jaar oud al roken, wat ik vies vond. Ook gingen ze al stiekem met de jongens mee achter het fietsenrekje om daar elkaar te zoenen en meer als je dat durfde, waar ze dan naar elkaar over opschepten. Ik durfde dit alles niet en wilde het ook niet leren durven. Ik kon mij daar totaal niet mee verenigen en bleef liever alleen staan aan de kant van het schoolplein, in mijn eigen wereldje. Wel heb ik heel wat afgehuild in die tijd. Ik voelde mij, al was het mijn eigen keuze, alleen staan en écht niet op mijn plaats op school. Elke dag liet ik merken dat ik niet meer naar school wilde gaan. Gelukkig snapten mijn ouders dit en mocht ik met veertien jaar van school af. Dat was toen nog nét mogelijk in de wet, nu moet je achttien jaar oud zijn. Ik heb er nooit spijt van gehad dat ik van school gegaan ben. Het heeft mij de gelegenheid gegeven om al die mooie dingen mee te maken, waar ik anders geen tijd voor had gehad om bij stil te staan, doordat ik bijvoorbeeld huiswerk had moeten maken. Eén van die mooie verhalen gaat over 36 jaar geleden, namelijk het begin van de ontdekking dat ik iets paranormaals meemaakte. Het begon met dit verhaal dat de bewustwording over de realiteit van mijzelf en waar je bent in het leven, begon te wankelen. Dat ik niet meer kon geloven dat tijd een vaststaand gegeven was. Door mijn jonge leeftijd van toen, veertien jaar, raakte ik behoorlijk in de war over hoe het leven in elkaar zat. Ik leefde vanaf dat moment behalve in de realiteit ook in een magisch leven. Het leven dat te maken heeft met mijn denkleven, zoals ik het op die leeftijd van veertien jaar noemde. Het eerste verhaal gaat over de korte reis die ik in de toekomst maakte. Ik had een nog onschuldig visioen dat mij aan het denken zette. Kom even mee in mijn visioen door het verhaal van Ome Frans te lezen.

2.2 MIJN VISIOEN, OME FRANS

Het is vroeg in de ochtend en ik deel samen met Marga, mijn jongere zusje, een slaapkamer. Deze kamer bevindt zich net boven de zaak van mijn ouders, een café in België, waar we nu sinds een paar maanden met zijn allen wonen. Mijn zus en ik hebben een ruime kamer met aan twee tegenoverliggende muren twee éénpersoonsbedden met kastjes en een salontafeltje in het midden. De muren hangen vol met kleurige posters van ons beider popidolen. Tussen de twee muren met de bedden bevindt zich aan de kant van het voeteneinde de deur naar de gang en aan de kant van het hoofdeinde een raam dat uitkijkt op het grote verwilderde grasveld dat zich aan de zijkant en achterkant van het huis bevindt. De zon schijnt weldadig door de ramen en het belooft weer een mooie dag te worden.

Ik ben nét wakker geworden en lig heel stil nog even te luisteren naar de rust van de ochtend, wanneer er iets vreemds gebeurt in mijn beleving. Het is alsof er een dekentje over mij heen gelegd wordt. Dit is een totaal nieuw gevoel, dat ik nog nooit eerder ervaren heb. Het voelt wel behaaglijk warm, niet verkeerd, maar anders warm dan een écht dekentje. Het voelt alsof ik droom. De dag van vandaag trekt nu al aan mij voorbij, als één geheel, een film waarin van alles tegelijk om mij heen gebeurt.

Ik zie en voel mijzelf op afstand liggen, terwijl het visioen om mij heen sluit. Achteraf bedacht, vond ik het vreemd om jezelf op afstand te kunnen zien én tegelijk te voelen wat je aan het doen bent.

HET VISIOEN

Ik zie en voel mijzelf op blote voeten, nog in mijn pyjama, de deur van onze slaapkamer zachtjes openen. Vervolgens ben ik in de gang en loop over het ochtendkoude blauwgroene vinyl naar de logeerkamer. In mijn ogen is dit een schitterende kamer van vroeger tijden, met zijn paarse vloerbedekking, oudroze getinte muren, en het mooie hoge antieke houten tweepersoonsbed. Het is een breed donkerhouten ledikant met een mooi in sierlijke vormen uitgesneden hoog houten hoofdeinde. Het staat met zijn stevige houten, best hoge, poten, diep in het tapijt. Het is een bed dat zo uit een sprookjesfilm geplaatst is in dit decor in mijn wereld. In mijn gedachten noem ik deze kamer vanaf dat we hier wonen, de paarse kamer. Deze kamer is niet apart ingericht door mijn ouders; het was al zo toen we er kwamen wonen en ze hebben het zo gelaten om als logeerkamer te kunnen gebruiken. Ik loop rustig en met een bijzonder gevoel over mij heen door de gang, en stap zonder te kloppen in hetzelfde tempo de logeerkamer binnen. Dan zie ik ome Frans, de jongste broer van mijn moeder, in het sprookjesachtige ledikant liggen met een wonderlijk, mooie, slanke, langharige, blonde dame. Ze past zo mooi in het decor, dat ik het heel normaal vind haar te zien, zonder dat ik ergens over nadenk.

Ome Frans is een donkerblonde jonge man van bijna twee meter. Hij heeft ook een sympathiek uiterlijk, daar hij altijd vriendelijk lachend de wereld inkijkt. Hij is deze nacht blijven logeren.

Hij was gistermiddag alleen aangekomen en had ons toen al getrakteerd op vele grapjes en leuke verhalen over wat hij allemaal uithaalde als hij op stap was met vrienden en familie. Ik zie hem graag komen. Gisteravond, na kinderbedtijd, toen wij met zijn viertjes dus naar bed moesten, ging hij nog even op stap. Terwijl ik naar het tafereeltje kijk, die twee mooie mensen in dit kleurige decor, bedenk ik dat hij gisteravond toch écht alleen was aangekomen. De dame voelt voor mij zo heel vertrouwd, warm en vriendelijk. Ik glijd als vanzelf dichterbij, verder de kamer in. Vervolgens zie ik mijzelf met haar een gesprek aangaan. Tegelijkertijd wéét ik dat dit gesprek ook echt plaatsvindt op dit moment. Ik word zelf het moment en wéét tevens dat ik nog in mijn bed lig. Ze is heel nieuwsgierig naar mij, voel ik. Het is wederzijds en dan begint ze mij vragen te stellen over wie ik ben

en zo. Alle vragen lijken tegelijk te willen komen en ik wil net beginnen met het eerste antwoord te geven, maar als een zeepbel verdwijnt het beeld uit mijn hoofd en word ik wakker in mijn eigen bed. Mijn zus draait zich naar me toe en zegt vriendelijk: ‘wakker?’ Mijzelf nog heel bewust van mijn droom, dat móet wel een droom geweest zijn want ik lig nog in bed, kom ik weer in de stoffelijke werkelijkheid terug. Wat een vreemde droom, alles leek zo echt.

WEER TERUG IN DE WERKELIJKHEID

Met een vreemd, onwezenlijk, misschien slaperig, gevoel stap ik uit bed. Ik besluit te gaan kijken of ome Frans écht is blijven slapen, zoals hij beloofd had.

Op mijn blote voeten, in mijn pyjama, loop ik een eindje de gang in naar de logeerkamer en open de deur zonder te kloppen. Daar ligt ome Frans, net wakker, en naast hem in bed ligt, heel wonderlijk de mooie vriendelijk kijkende dame. Compleet met de mooie lange blonde haren, zo uit mijn droom in zijn bed gestapt.

Ik voel het zekere warme dekentje weer over mij heen trekken en keek er deze keer niet van op. Voor mij voelt het moment van nu zó vertrouwd. We kennen elkaar al, van nét.

Haar naam weet ik niet en dat lijkt ook niet van belang. Ze is, zo voel ik wel, nieuwsgierig naar mij en begint de vragen te stellen die ze net als vanmorgen vroeg ook al gesteld had.

Ik dacht tenminste dat ze deze vragen stelde. Er is een kleine stilte, en ik antwoord: ‘ja, ik ben Monique’. Weer was er een stilte, ze keek mij alleen maar aan en ik antwoordde: ‘veertien jaar nu al’. Ze knikte vriendelijk en opnieuw was er een korte stilte. Ze keek mij nog steeds aan en ik antwoord alweer automatisch op haar vraag. Het is zo gewoon om op deze manier met elkaar te praten. We vinden het allebei niet vreemd. Het valt mij wel op dat ik haar niks vraag, alsof ik alles wel weet. Ik ken haar toch? Glimlachend kijkt ze me aan met grote blauwe heldere ogen en ik voel mij op de één of andere manier heel erg goed. Ik groei van binnen en word warmer. Ik realiseer mij nu ook ineens dat dit het vervolg is van mijn droom van vanmorgen. Droom ik dit nu weer? Deze vraag in mijzelf verbreekt het magische moment en mijn ome Frans vliegt nu abrupt recht op in bed. Hij gaat eens goed recht zitten en zegt: ‘doe normaal jullie, wat zijn jullie aan het doen? Doe niet zo eng! Ik ben er ook nog’. Hij zegt dit quasi verontwaardigd en toch met een glimlach. ‘Kunnen jullie niet normaal met elkaar praten zodat ik het ook kan volgen?’ Ik wist op dát moment pas wat er gebeurde en dat ik dus nu niet droomde. Dat het niet normaal was, onze conversatie, bleek duidelijk uit de reactie van mijn oom. Door de tussenkomst van de vraag van ome Frans, of we normaal willen doen, verdwijnt het dekentje pas écht. Het dekentje van gevoel, van zekerheid en warmte, dat ik deze morgen over mij heen gekregen had was dus niet normaal. Nu krijg ik het kouder en sta een beetje verloren in de kamer tegenover die twee. Ik weet niet meer wat te zeggen en voel mij net zo verlegen als altijd tegenover vreemde mensen.

Ook de blonde jonge vrouw reageert op ome Frans en draait zich naar hem toe. Niet wetende wat te zeggen, loop ik snel weer terug naar de slaapkamer waar ik net uitgekomen was.

Mijn zusje Marga, van elf jaar, is zich al aan het aankleden. Ik vertel haar wat mij overkomen is, dat ik het gevoel heb dat ik de loop van de hele dag al weet, en dat ik het zelf ook heel vreemd vind. Zij vindt het wel best allemaal en vindt dat we gewoon moeten gaan ontbijten. Ze heeft honger zegt ze.

ONTBIJT MET DE FAMILIE

Op het moment dat we naar beneden gaan is mijn moeder al bezig de keukentafel te dekken.

Na mij en mijn zusje komt de rest van de familie ook naar beneden, de keuken in om te ontbijten. Zo ook ome Frans met zijn nieuwe blonde dame. Bij binnenkomst stelt hij haar voor aan mijn vader en moeder en de rest van de familie als zijnde zijn nieuwe vriendin sinds gisteravond. Hij verontschuldigt zich dat hij haar meteen zonder te vragen meegenomen had om te blijven slapen. Het was te laat geworden om haar nog thuis te brengen, vertelde hij. Mijn moeder vond het best. Wat dat betreft leek het een zoete inval bij ons, en was iedereen welkom.

Tijdens het ontbijt probeer ik in de ogen van de vriendin te kijken of er wat was tussen ons twee, maar het magische contact is verdwenen. Dit geeft mij een erg eenzaam gevoel, en ik weet hierin geen houding aan te nemen. Zelfs ome Frans was alweer druk aan het praten alsof er niks gebeurd was, terwijl het voor mij zoveel betekende. Nu achterafbedenk ik dat het een telepathisch contact was dat zich tussen mij en haar afgespeeld had. Ze wisten niet dat ik van tevoren al een visioen had gehad.

De rest van de dag gaat voor mij als in een waas, gelijkend op een droom, voorbij. Geheel in mijn eigen gedachten verzonken aan de ene kant, terwijl de andere kant toch gezellig meedoet met het ontbijt en ik gezellig aan het meepraten ben over van alles en nog wat. Horen doe ik ze wel, en antwoorden geven ook, maar ik houd over het voorval van deze ochtend mijn mond verder dicht. Vooral omdat ik het niet op een rijtje krijg in mijn hoofd. Ome Frans en zijn nieuwe vriendin begonnen er ook niet meer over.

MIJ IN MEZELF AFZONDEREN EN ZWIJGEN

Ik merk op dat ik mijzelf in mijn hoofd steeds een beetje meer afzonderde van de rest van de familie, terwijl niemand daar iets van merkt. Ik kan gewoon antwoord geven als er aan mij iets wordt gevraagd, terwijl ik mij los voel staan van mijn vaste ik. De dag loopt in de tijd achter mij aan. Of ben ik de dag vooruit gelopen?

Hoe kan ik nu al voor de tweede keer deze dag beleven? Hoe kun je dromen wat er gaat gebeuren? Zoals het weten dat die blonde vrouw er is en de rest van de fami-